

Arrest

nr. 304 328 van 4 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN**
 Rotterdamstraat 53
 2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 april 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. WALPOT, die loco advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 1 oktober 2014 een eerste aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belgische onderdaan.

1.2. Verweerder neemt op 27 maart 2015 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Verzoekster dient op 18 mei 2018 een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belgische onderdaan.

1.4. Verweerder neemt op 14 november 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Deze beslissing werd vernietigd bij arrest van de Raad van 16 mei 2019 met nummer 221 250.

1.5. Verweerder neemt op 5 november 2019 opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

1.6. Verzoekster dient op 3 december 2019 een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belgische onderdaan.

1.7. Verweerder neemt op 25 mei 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

1.8. Verzoekster dient op 28 maart 2022 een vierde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belgische onderdaan.

1.9. Op 5 juli 2022 treft de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden omdat een volledig geregistreerd huurcontract of eigendomsakte ontbreekt.

1.10. Verzoekster dient op 8 november 2022 een vijfde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belgische onderdaan

1.11. Verweerder neemt op 27 april 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is thans de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 8.11.2022 werd ingediend door:

Naam: [B.-A.]

Voorna(a)m(en): [K.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot, de genaamde [B. R.] (NN. [...]) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat: “De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...)”

Ter staving van de bovenstaande bestaansmiddelenvoorwaarde legt betrokkene volgende documenten voor:

- Bankafschriften Belfius met stortingen van FPD van pensioen voor de maanden maart 2022, mei tot en met augustus 2022, december 2022 en januari 2023*
- Facturen Scarlet op naam van referentiepersoon voor de maanden maart 2022, september 2022, december 2022*
- Facturen Eneco op naam van referentiepersoon voor de maanden januari 2022, februari 2022, maart 2022, april 2022, augustus 2022, november 2022 + bankafschrift ter staving van de betaling van de facturen*
- Factuur Waterlink voor de periode september tot december 2022*
- Zelfopgemaakt overzicht van vaste en variabele kosten van betrokkene en referentiepersoon*
- Huurovereenkomst van de sociale huisvestingsmaatschappij CV de Ideale Woning, ingang op 1.12.2019*
- Loonbrieven op naam van betrokkene voor de periode juli 2022 tot en met november 2022 en januari 2023*

- attest OCMW Antwerpen dd. 10.10.2022 en 11.10.2022 op naam van betrokkene en referentie-persoon, waaruit blijkt dat zij geen financiële steun aanvroegen bij OCMW Antwerpen
- Bijvoegsel bij arbeidsovereenkomst van 29.06.2022 en van 25.07.2022 tot 31.08.2022, op naam van betrokkene
- arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur op naam van betrokkene, ingang op 10.01.2023
- arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur op naam van betrokkene, periodes 05.09.2022 - 30.09.2022, 25.07.2022 – 31.08.2022 en 18.07.2022 - 22.07.2022
- begeleidend schrijven van de advocaat van betrokkene per mail dd. 7.02.2023, 16.02.2023 en 28.02.2023

Vooreerst wat betreft de bewijzen ter staving van de bestaansmiddelen die betrokkene in eigen hoofde genereert, worden deze niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Het is immers wel degelijk de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen te beschikken, opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 (zie Grondwettelijk hof arrest nr. 149/2019 van 24.10.2019). De vereiste van de bestaansmiddelen afwenden op betrokkene zelf, gaat voorbij aan de doelstelling van art. 40ter. De bestaansmiddelenvoorwaarde dient om zowel de Belgische referentie-persoon als de aanvrager te beschermen. Om te kunnen voorkomen dat de mensen in de armoede zouden terechtkomen moet de Belg, op zich, reeds over toereikende bestaansmiddelen beschikken. Bovendien wordt de aanvrager daarmee beschermd tegen mogelijke uitbuiting door de Belg. Door de bestaansmiddelenvereiste in hoofde van de Belg te formuleren, wordt vermeden dat een wettelijke samenwoning/huwelijk enkel wordt aangegaan om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt en de bepalingen van art. 25/2 van het KB van 8.10.1981 te omzeilen.

Wat het pensioen van de referentiepersoon zelf betreft, dient er opgemerkt te worden dat er nog steeds geen toelichtende pensioenfiche werd voorgelegd waaruit moet blijken hoe het pensioenbedrag dat referentiepersoon ontvangt, is samengesteld waardoor onze dienst onvoldoende zicht heeft op de exacte aard van deze inkomstenbron van de referentiepersoon. Gezien onze dienst geen zicht heeft op het type pensioen dat de referentiepersoon ontvangt (rustpensioen als werknemer, overlevings-pensioen, inkomengarantie voor ouderen), kan niet afdoende beoordeeld worden of het pensioen van de referentiepersoon al dan niet geheel of gedeeltelijk bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen. Immers, een IGO is een minimuminkomen dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioen-gerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en die geen of onvoldoende rechten hebben opgebouwd om een volwaardig rustpensioen of overlevingspensioen te ontvangen. Een IGO valt bijgevolg onder de middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening en het kan niet worden aanvaard zoals expliciet vermeld in bovengenoemd artikel 40ter §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980 (zie ook overeenkomstig arrest 249.459 dd. 12 januari 2021 van de RvS; arrest 249.263 dd. 16 dec. 2020; arrest 249.264 dd. 16 dec. 2020 van de RvS). Bijgevolg heeft onze dienst onvoldoende zicht op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon die al dan niet in aanmerking worden genomen overeenkomstig artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Er dient opgemerkt te worden dat de bovenstaande vaststelling (i.e. nood aan zicht op de samenstelling van het pensioen) reeds eerder werd opgemerkt in de bijlagen 20 op datum van 5.11.2019 en 25.05.2020. Betrokkene en/of referentiepersoon blijft/blijven echter in gebreke om aan de aangehaalde inhoudelijke bezwaren tegemoet te komen.

Het komt aan betrokkene en of de referentiepersoon toe voldoende duiding te scheppen rond de voorgelegde stukken en hun aanvraag te actualiseren.

Ondanks de allerhande voorgelegde stukken ter staving van de vaste en variabele kosten van de referentiepersoon, dient de behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 niet gemaakt te worden. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat de voorgelegde bewijzen niet in overweging genomen worden omdat er 1) geen zicht is op de aard van de inkomstenbron en 2) met de bestaansmiddelen van betrokkene zelf geen rekening wordt gehouden.

Betrokkene voldoet bijgevolg nog steeds met aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter om het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging te genieten.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 ter wordt daarom geweigerd. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig

onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen. Herhaalde aanvragen zoals tot op heden zijn gebeurd, zonder dat er rekening gehouden werd met de weigerings-grond, betreffen eigenlijk misbruik van procedure.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster werpt in een enig middel op: *“schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.”*

Zij betoogt als volgt:

“Verzoekster diende een aanvraag van verblijf in als familielid van een Belg op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet: (...).

Artikel 40ter, tweede lid van dezelfde wet stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging: (...).

Verzoekster diende bij haar aanvraag gezinshereniging dus aan te tonen dat haar echtgenoot over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Uit de bestreden beslissing (stuk 1) blijkt dat de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekster geweigerd wordt omdat de door haar voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet in overweging worden genomen “omdat er 1) geen zicht is op de aard van de inkomstenbron en 2) met de bestaansmiddelen van betrokkene zelf geen rekening wordt gehouden.”

Echter, beide redenen laten verwerende partij niet toe om de aanvraag van verzoekster te weigeren.

Ten eerste schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht door te stellen dat verzoekster geen zicht biedt op de aard van de inkomstenbron van haar echtgenoot en verder passief te zijn.

Verzoekster legde bankafschriften voor waaruit blijkt dat haar echtgenoot maandelijks pensioen ontvangt van de Federale Pensioendienst. Verwerende partij stelt hierover: “wat het pensioen van de referentiepersoon betreft, dient er opgemerkt te worden dat er nog steeds geen toelichtende pensioenfiche werd voorgelegd waaruit moet blijken hoe het pensioenbedrag dat referentiepersoon ontvangt, is samengesteld waardoor onze dienst onvoldoende zicht heeft op de exacte aard van deze inkomstenbron van de referentiepersoon. (...)

Verwerende partij liet na om deze ‘toelichtende pensioenfiche’ of de ontbrekende informatie die zij nodig heeft om zicht te krijgen op de exacte aard van de inkomsten van verzoekers echtgenoot op te vragen bij verzoekster of haar raadsman. Hierdoor schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht verwerende partij haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting heeft om beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954.) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt ook in dat de overheid een onderzoeksplicht heeft en zich afdoende moet informeren. (zie o.a. RvV 31 mei 2022, nr. 273.526) Zie ook arrest nr. 269.793 van 15 maart 2022 van Uw Raad:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).”

In dit arrest stelt Uw Raad dat verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden omdat zij gemakkelijk via andere kanalen de gevraagde informatie kon bekomen. Hier ging het om de vraag of verzoeker werkte, maar de redenering kan naar analogie worden doorgetrokken naar de informatie over de aard van het pensioen van verzoeker.

In casu had verwerende partij heel gemakkelijk aan verzoekster of verzoeksters raadsman de nodige informatie over de aard van het pensioen van de referentiepersoon kunnen opvragen. Verwerende partij had de contactgegevens van verzoekster. Bovendien heeft verzoeksters raadsman verwerende partij per e-mail gecontacteerd en had verwerende partij dus eenvoudigweg de nodige informatie kunnen opvragen per e-mail aan verzoeksters raadsman. Verzoeksters raadsman had verwerende partij overigens expliciet uitgenodigd om haar te contacteren als verwerende partij nog bijkomende informatie of stukken zou nodig hebben.

Alleen op die manier had verwerende partij de bestreden beslissing op een zorgvuldige manier voorbereid.

Uit de talrijk voorgelegde stukken blijkt overigens dat verzoekster meewerkt en van goede wil is. Dit versterkt des te meer de plicht van verwerende partij om de nodige informatie bij haar op te vragen.

Dat verwerende partij in eerdere beslissingen bijlage 20 al opmerkte dat een “toelichtende pensioenfiche” ontbreekt, ontslaat haar niet van haar zorgvuldigheidsplicht. In tegendeel, het feit dat de opmerking al eerder werd gemaakt maar verzoekster de juiste informatie nog steeds niet aanlevert, wil zeggen dat verzoekster niet heeft begrepen wat precies van haar verwacht werd. In deze context is het niet onredelijk om te verwachten van verwerende partij dat zij de ontbrekende informatie zelf zou opvragen aan verzoekster of haar raadsman.

De bestreden beslissing is duidelijk niet zorgvuldig voorbereid noch op zorgvuldige wijze genomen. Daarom heeft verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Ten tweede had verwerende partij wel degelijk rekening moeten houden met de bestaansmiddelen van verzoekster zelf.

Uw Raad wijst erop dat artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet oplegt om te bepalen welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften “van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden” te kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Daar waar het Grondwettelijk Hof duidelijk heeft gesteld dat de eventuele inkomsten van de derdelander niet in rekening moeten worden genomen bij het onderzoek naar de in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, vervatte voorwaarden van het beschikken over de vereiste bestaansmiddelen, werd geenszins gesteld dat de inkomsten van de derdelander niet in rekening kunnen worden gebracht bij de in artikel 42, §1, tweede lid, van diezelfde wet bedoelde behoefteanalyse. (zie o.a. RvV arrest 278.947 van 18 oktober 2022)

Het Hof van Justitie oordeelde in arrest nr. C-302/18 (HvJ 3 oktober 2019, nr. C-302/18, X t. Belgische staat) dat de inkomsten van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene derdelander, niet uitsluitend zijn eigen inkomsten moeten zijn, maar ook inkomsten mogen omvatten die door een derde aan de aanvrager ter beschikking gesteld worden op voorwaarde dat ze vast, regelmatig en voldoende zijn. In dit arrest spreekt het Hof van Justitie zich ook uit over de voorwaarde van bestaansmiddelen in de Gezinsherenigingsrichtlijn, die van toepassing is op gezinshereniging met derdelanders. Het Hof spreekt zich dus uit over de bestaansmiddelenvoorwaarde in artikel 10 en 10bis van de vreemdelingenwet. Volgens het Hof is de herkomst van de inkomsten niet beslissend, maar wel het stabiel en toereikend karakter. De inkomsten moeten niet noodzakelijk afkomstig zijn van de referentiepersoon, maar kunnen ook van de aanvrager zelf zijn, een ander familielid of een derde. Wat ertoe doet, is dat de inkomsten stabiel, regelmatig en toereikend zijn.

Dit arrest van het Hof van Justitie is naar analogie ook van toepassing op gezinshereniging met Belgen. Het zou immers een ongelijke behandeling uitmaken, mocht de gezinshereniging met derdelanders minder streng beoordeeld worden dan de gezinshereniging met Belgen.

Het recente arrest van de Raad van State (nr.255.940 van 2 maart 2023) houdt geen rekening met dit arrest van het Hof van Justitie en kan daarom buiten beschouwing gelaten worden.

In casu beschikt verzoekster over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. Er kan dus niet getwijfeld worden aan de stabiliteit en regelmaat van de inkomsten. Samen met de inkomsten van de referentiepersoon zijn de inkomsten ook voldoende hoog om te garanderen dat het echtpaar niet ten laste zal vallen van de Belgische overheid. De inkomsten zijn hoger dan het wettelijk minimum van 120% van het leefloon.

Verwerende partij geeft in de bestreden beslissing aan dat zij de inkomsten van verzoekster zelf niet in aanmerking neemt om enerzijds te beschermen tegen armoede en anderzijds ook tegen uitbuiting van de aanvrager door de Belgische referentiepersoon. Gezien de hoogte en stabiliteit van de inkomsten van verzoekster, bestaat er in casu geen risico dat het echtpaar in armoede zal leven. In tegendeel, het pensioen van de referentiepersoon staat vast en zal niet meer veranderen in de tijd. Het is net omdat verzoekster zelf ook werkt, dat het echtpaar niet in armoede leeft. Bovendien is er in casu geen enkele aanwijzing dat er sprake zou zijn van uitbuiting van verzoekster door haar echtgenoot. Deze vaststellingen zijn algemene bezorgdheden van verwerende partij die er niet kunnen toe leiden om de bestaansmiddelen van verzoekster te weigeren.

Het gaat niet om een individuele, draagkrachtige motivering.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval, zoals hierboven werd aangetoond. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Verwerende partij meent ten onrechte dat de voorgelegde bewijzen niet kunnen worden aanvaard als bewijs van voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en weigerde op die basis de aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 40ter Vreemdelingenwet. Dit artikel werd door verwerende partij dan ook geschonden.

Verwerende partij kwam ook niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing en daarom werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.

Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

De bestreden beslissing schendt alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.3. Het blijkt niet en verzoekster betoogt ook niet dat haar Belgische echtgenoot zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend. Derhalve is artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° en tweede lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) van toepassing. Deze wetsbepalingen luiden als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke

dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. [...]"

2.4. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verweerder onvoldoende zicht heeft op de exacte aard van de inkomsten van de referentiepersoon doordat geen toelichtende pensioenfiche voorligt waaruit de samenstelling blijkt van diens pensioen. Hierdoor kan niet afdoende worden beoordeeld of dit pensioen geheel of gedeeltelijk bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen. Dergelijke inkomens-garantie kan niet worden aanvaard omdat het financiële maatschappelijke dienstverlening betreft. Voor wat betreft de voorgelegde bewijzen ter staving van de bestaansmiddelen van verzoekster wordt erop gewezen dat deze niet in aanmerking kunnen worden genomen aangezien het de Belgische referentiepersoon is die overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dient aan te tonen over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen te beschikken.

2.5. In een eerste punt betoogt verzoekster dat het aan verweerder toekwam om de 'toelichtende pensioenfiche' of ontbrekende informatie die hij nodig heeft om zicht te krijgen op de exacte aard van de inkomsten van de referentiepersoon op te vragen bij haar of haar raadsman.

Waar verzoekster beweert dat *"alleen op die manier"* verweerder de beslissing zorgvuldig had voorbe-reid, gaat zij er echter aan voorbij dat het aan de aanvrager van een verblijfskaart als familielid van een Belgische onderdaan toekomt om alle nuttige stukken over te maken bij zijn vestigingsaanvraag om aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden, waaronder de bestaansmiddelenvereiste (cf. artikel 50, §2, 7°, b) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen). Het blijkt niet en verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om een toelichtende pensioenfiche of informatie over de samenstelling van het pensioen van de referentiepersoon te voegen bij haar vestigingsaanvraag, noch dat zij niet moest weten dat zij zulks moest bijbrengen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De houding van verzoekster om opnieuw slechts een rekeninguittreksel bij te brengen waaruit blijkt dat de referentiepersoon een pensioen geniet klemt des meer gezien verweerder in de bestreden beslissing terecht vaststelt *"dat de bovenstaande vaststelling (i.e. nood aan zicht op de samenstelling van het pensioen) reeds eerder werd opgemerkt in de bijlagen 20 op datum van 5.11.2019 en 25.05.2020"*. Zo kan in de beslissing van 25 mei 2020 onder meer worden gelezen: *"Ter staving van bovenstaande voorwaarden werd er opnieuw enkel een rekeninguittreksel (Belfius) voorgelegd, waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon voor november 2019 een pensioenbedrag van (...) heeft ontvangen. Echter, louter op basis van het voorgelegde rekeninguittreksel heeft onze dienst nog steeds geen zicht op de exacte aard en samenstelling van dit pensioenbedrag. Gezien onze dienst geen zicht heeft op het type pensioen dat de referentiepersoon ontvangt (rustpensioen als werknemer, overlevingspensioen, inkomensgarantie voor ouderen), kan niet afdoende beoordeeld worden of het pensioen van de referentiepersoon al dan niet een inkomensgarantie voor ouderen- welke wordt beschouwd als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening- betreft, en al dan niet in aanmerking dient genomen te worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon."*

Verzoekster kan dan ook niet anders dan zich er terdege van bewust te zijn dat zij informatie over de samenstelling van het pensioen van haar Belgische echtgenoot diende over te maken ter ondersteuning van haar vestigingsaanvraag. Verzoeksters stelling dat het feit dat zij hierin is tekortgeschoten net aantoonst dat zij niet heeft begrepen wat er precies van haar werd verwacht en dat het bijgevolg niet onredelijk is te verwachten dat verweerder de ontbrekende informatie bij haar of haar raadsman zou opvragen, kan bezwaarlijk worden gevolgd. Deze beoordeling dringt zich des te meer op omdat verzoekster bij haar huidige vestigingsaanvraag werd bijgestaan door een raadsman, van wie redelijker-wijze kan worden verondersteld dat deze zeker zou begrijpen wat verweerder in casu verwachtte. Minstens had de raadsman verweerder om nadere toelichting kunnen vragen over het soort bijkomende informatie dat hij precies verwachtte indien het niet duidelijk was, quod non. Verzoekster probeert ook tevergeefs haar zorgvuldigheidsplicht in deze te verschuiven naar verweerder door erop te wijzen dat deze laatste haar contactgegevens had alsook het e-mailadres van haar raadsman die verweerder had uitgenodigd hem te contacteren mocht hij nog bijkomende informatie of stukken verlangen van verzoekster. Verzoekster gaat eraan voorbij dat zij niet de enige vreemdeling is die een vestigingsaanvraag indient. De zorgvuldigheidsplicht voor verweerder vereist dus niet dat hij telkens terugkoppelt naar een verzoeker wanneer de stukken niet volstaan. Verzoeksters verwijzing naar twee arresten van de Raad kunnen niet tot een andersluidend oordeel leiden. Los van de vaststelling dat er in het Belgische rechtssysteem geen precedentenwerking uitgaat van arresten, hebben de aangehaalde arresten betrekking op situaties die niet verzoeksters situatie betreffen. In beide gevallen betreft het immers beslissingen tot beëindiging van verblijf met welbepaalde verplichtingen voor verweerder om informatie te verzamelen alvorens een dergelijke beslissing te treffen.

Verzoeksters theoretische beschouwingen over de zorgvuldigheidsplicht en haar overtuiging dat het aantal door haar overgemaakte stukken wijst op haar medewerking en goede wil kunnen geen afbreuk doen aan het voormelde.

2.6. In een tweede punt voert verzoekster aan dat verweerder wel degelijk rekening had moeten houden met haar eigen bestaansmiddelen. Ze verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad en van het Hof van Justitie.

De voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt enkel opgelegd aan de *“Belgische onderdaan”*. Uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn dus relevant. Hieruit volgt dat met de inkomsten van de familieleden van de Belgische referentiepersoon, onder wie de betrokken vreemdeling zelf, geen rekening mag worden gehouden bij de beoordeling van deze voorwaarde (cf. GwH 24 oktober 2019, nr. 149/2019; RvS 2 maart 2023, nr. 255.940; RvS 8 april 2020, nr. 247.379; RvS 12 december 2017, nr. 240.164; RvS 26 januari 2017, nr. 237.191; RvS 6 oktober 2016, nr. 236.022; RvS 28 juni 2016, nr. 235.265; RvS 26 april 2016, nr. 234.515; RvS 20 oktober 2015, nr. 232.612; RvS 23 april 2015, nr. 230.955).

Verzoekster kan geen afbreuk doen aan deze vaste rechtspraak door te verwijzen naar een arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019 met nr. C-302/18. De Raad wijst erop dat in dit arrest het Hof van Justitie zich heeft uitgesproken over de uitlegging van het begrip inkomsten, specifiek in het licht van de aanvraag zoals bedoeld in de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en het hoofddoel van deze richtlijn, met name de integratie van derdelanders die duurzaam zijn gevestigd in een lidstaat. Daarover wordt gesteld dat uit een legale en ononderbroken verblijfsduur van vijf jaar kan blijken dat de betrokkene sterke banden met het land heeft gekregen en zich daar dus duurzaam heeft gevestigd en dat vanuit dat oogpunt de herkomst van de middelen waarover een aanvrager van de status van langdurig ingezetene moet beschikken geen beslissend criterium is (par. 29-30). De huidige aanvraag daarentegen heeft betrekking op een eerste toelating tot verblijf. Verder, in de mate dat verzoekster betoogt dat in dit arrest het Hof zich ook uitspreekt over dezelfde invulling van de bestaansmiddelen-vereiste in het kader van de Gezinsherenigingsrichtlijn, moet erop worden gewezen dat verzoekster als derdelander familielid van een Belg niet valt onder de draagwijdte van deze richtlijn, aangezien die luidens haar artikel 3, derde lid niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. Hoewel in de voorbereidende werken bij de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet op algemene wijze kan worden gelezen dat statische Belgen op het vlak van gezinshereniging op voet van gelijkheid worden geplaatst met vreemdelingen uit derde landen, kan verzoekster niet zomaar de leer van het arrest van het Hof van Justitie doortrekken naar haar situatie van echtgenote van een statische Belg, hetgeen een louter interne situatie betreft waarop artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van toepassing is, een bepaling die het Grondwettelijk Hof en de Raad van State hebben uitgelegd.

Verzoeksters betoogt dat het voormelde arrest van het Hof van Justitie naar analogie van toepassing is op gezinshereniging met Belgen omdat het een ongelijke behandeling zou uitmaken mocht gezins-hereniging met derdelanders minder streng worden beoordeeld dan gezinshereniging met Belgen kan niet worden gevolgd. Immers heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voortvloeit uit het streven van de wetgever naar een eerlijk beleid inzake immigratie en een doelstelling nastreeft die verschillend is van deze die met het Unierecht inzake vrij verkeer wordt nagestreefd. Zo wordt gesteld dat het opleggen aan de Belgische gezinshereniger van striktere inkomensvoorwaarden dan deze die gelden voor de burger van de Unie gezinshereniger verantwoord is omdat het een relevante maatregel is om het voortbestaan van het sociale bijstandstelsel en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. Het Hof heeft er daarbij op gewezen dat de Belg over het recht op sociale bijstand beschikt zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen en dat de eerbiediging van het gezinsleven de overheid de verplichting kan opleggen om geen einde te maken aan het verblijfsrecht van een familielid van een Belg die sedert een aantal jaren legaal op het grondgebied verblijft (GwH 24 oktober 2019, nr. 149/2019, B.10.2 en B.10.4). Deze vaststellingen gaan evenzeer op voor wat betreft het onderscheid tussen de Belgische gezinshereniger en de derdelander gezinshereniger.

Waar verzoekster aanstipt dat het Grondwettelijk Hof niet heeft vastgesteld dat bij de behoefteanalyse geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten van de derdelander en hierbij wijst op rechtspraak van de Raad, gaat zij eraan voorbij dat verweerder vaststelde dat de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet moet worden gemaakt omdat niet werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn maar dat de voorgelegde bewijzen niet in overweging worden genomen. Ten overvloede merkt de Raad op dat de behoefteanalyse voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet er niet toe strekt om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen bij de beoordeling van de voorwaarde van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet alsnog in aanmerking te nemen (RvS 2 maart 2023, nr. 255.940).

2.7. Verzoekster voert verder aan dat zij beschikt over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, dat niet kan worden getwijfeld aan de stabiliteit van haar inkomsten en dat deze samen met de inkomsten van de referentiepersoon voldoende hoog zijn waardoor zij niet ten laste zullen vallen van de Belgische overheid. Verzoekster vervolgt dat er in casu geen risico bestaat dat zij in armoede zullen leven omdat zij zelf ook werkt en dat er geen enkele aanwijzing is dat zij wordt uitgebuit door de referentiepersoon. Zij besluit dat haar bestaansmiddelen daarom in overweging moeten worden genomen. Verzoeksters eigen visie op haar zaak kan echter geen afbreuk doen aan het feit dat de voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, wordt opgelegd aan “*de Belgische onderdaan*”.

Verzoekster toont derhalve niet aan dat verweerder onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld in het licht van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° en tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA